

Буває, в час самотніх дум

Володимир Свідзінський

Буває, в час самотніх дум
Дивочна мрія в серці зрине,
На мить одну привабить ум
І десь у безвісті загине.

Та дні минуть, пройдуть літа,
І скресне крига забування,
І знов зіходить мрія та
В красі первісного повстання.

Тоді ж то, збуджена вмиль,
Душа схвильовано здригнеться,
І легкий спів несамохіть
З глибин незвіданих поллється.